

SVĚTOVÁ BESTSELLEROVÁ AUTORKA

NORA ROBERTS

SPODNÍ PROUDY

KIO KAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2019 by Nora Roberts
Translation © Jana Vlčková, Hana Černá, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu UNDER CURRENTS
přeložila Jana Vlčková, Hana Černá
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-130-3

*Věnováno děvčatům z Greenbrieru
JoAnne, parťačce při cvičení
Kat, sladké přesladké mladé mamince
Lauře, která všechno zvládne
Mary, nakupovací kamarádce
a vždy dobře naladěné Sarah*

ČÁST PRVNÍ

KRUTOST LŽÍ

Krutost a strach spolu kráčí ruku v ruce.

HONORÉ DE BALZAC

Týrání v dětství vrhá stín na celý život.

HERBERT WARD

KAPITOLA 1

Zvenčí vypadal dům v Lakeview Terrace perfektně. Důstojná dvoupatrová budova ze světle hnědých cihel a skleněných panelů nabízela výhled na jezero Reflection a pohoří Blue Ridge. O evropský šarm a tichý náznak bohatství se postaraly dvě falešné věžičky s měděnými střechami.

Sytě zelený trávník se mírně svažoval ke třem schodům a široké bílé verandě, kterou zjara lemovaly rubínově červené květy azalek.

Velkorysě zastřešené patio vzadu nabízelo venkovní obytný prostor s letní kuchyní s půvabnou vodní scénérií v pozadí. O požitek z nevtíravé vůně se postarala pečlivě udržovaná růžová zahrada. Během letní sezony se v soukromém přístavu pohupovala dvanáctimetrová jachta.

Strohost dřevěného plotu zjemnily popínavé růže.

Ve vzorně uklizené přidružené garáži parkovaly dva Mercedesy – SUV a sedan – a dvě horská kola.

Interiéru vévodily vysoké stropy. Obě hlavní obývací místnosti nabízely posezení u krbu obloženého stejnými cihlami, z nichž byl postaven celý dům. Vkusné zařízení – na někoho až moc vyumělkované – do puntíku odpovídalo představám majitelů.

Tlumené barvy, pečlivě sladěné látky, ryze současný styl, avšak bez přílišné příkrosti.

Doktor Graham Bigelow zakoupil parcelu chystaného projektu Lakeview Terrace, když bylo jeho synovi pět a dceři tři. Vybral si návrh domu, který podle jeho mínění nejlépe vyhovoval jemu a jeho rodině, provedl několik změn a doplnění, vybral podlahy a obklady, najal bytového architekta.

Jeho žena Eliza s radostí nechala většinu zařizování a rozhodování na manželovi. Domnívala se totiž, že Graham má vynikající vkus a nemůže šlápnout vedle.

Kdyby však přišla s nějakým nápadem nebo návrhem, vyslechl by ji, ale pak by jí s největší pravděpodobností vysvětlil, proč ho nemůže přijmout. Sem tam však její mínění vzal v úvahu.

Stejně jako Graham i Eliza toužila po novosti a postavení, jež nabízí malá vybraná společnost u jezera v Severní Karolíně. Narodila se a vyrostla jako člen vážené rodiny – ale takové té staromódní a nudné, rozvrzané jako rodný dům na druhé straně jezera.

S radostí odprodala svůj podíl sestře a peníze použila na vybavení nového. Zbrusu nového! Šek bez rozmyšlení předala Grahamovi – beztak se o všechno staral.

A nikdy toho nelitovala.

Žili zde šťastně téměř devět let. Vychovali dvě bystré a pohledné děti, pořádali slavnostní večeře, koktejlové party i zahradní slavnosti. Eliziným posláním coby manželky primáře chirurgického oddělení nemocnice v nedalekém Asheville bylo vypadat atraktivně a stylově, vychovávat děti, udržovat dům, bavit hosty a zasedat v dobročinných výborech.

Tříkrát týdně docházela paní, která pracovala jako kuchařka a hospodyně, jednou týdně údržbář – a sestra se s velkou radostí postarala o děti, pokud rodiče museli večer odejít, anebo si potřebovali odpočinout. Elize zbývala spousta času na to, aby se věnovala svému vzhledu a garderobě.

Nikdy neodmítla žádnou školní funkci a dva roky byla předsedkyní rodičovského sdružení. Pravidelně chodila na školní představení. Někdy i s Grahamem, když mu to pracovní povinnosti dovolily. Vybírala dobrovolné příspěvky jak na školu, tak na nemocnici. Od chvíle, kdy Britt dovršila čtvrtý rok, Eliza seděla uprostřed první řady při každém baletním představení.

Stihla i většinu Zaneových baseballových zápasů. A pokud nějaký propásla, měla dobrou omluvu, jak jistě pochopí každý, kdo na vlastní kůži zakusil nudu těchhle dětských klání.

Ačkoliv by to nikdy nepřiznala, Eliza měla radši dceru. Vždyť Britt byla nádherné, vždy dobře naladěné a poslušné děťátko. Nikdy se jí nemuselo připomínat, že si má udělat domácí úkoly nebo uklidit pokojíček. Kromě toho byla velmi zdvořilá. V Zaneovi Eliza viděla svou sestru Emily – ta mívala tendenci hádat se a trucovat a tvrdošijně si jít za svým.

Alespoň že se dobře učil. Jestli chce hrát baseball, musí mít vyznamenání. Představa, že se jednou stane profesionálním hráčem, je pochopitelně jen dětskou fantazií. Bude studovat medicínu jako jeho otec.

Ale teď slouží baseball jako příslovečná mrkev, aby nemuseli použít hůl.

Pokud Graham vytáhl rákosku a chlapce čas od času potrestal, bylo to pro jeho vlastní dobro. Trest pomáhal vybudovat charakter, vytyčit hranice a zajistit respekt.

Jak Graham rád říkal, dítě je otcem muže, a tak se musí naučit chovat podle pravidel.

Dva dny před Vánocemi Eliza ujížděla zasněženými ulicemi Lakeview k domovu. Vracela se z vydařeného oběda s přáteli a možná vypila víc šampaňského, než měla. Alkohol určitě spálila při nakupování. Na Boží hod se rodina jako obvykle vypraví na každoroční lyžařský výlet. Anebo lépe řečeno Graham a děti půjdou lyžovat a ona si užije lázeňský program. Pro tuto příležitost si pořídila pár úchvatných nových bot, které si přibalí s sebou spolu s prádélkem, jež Grahama pěkně rozeřeje poté, co se vrátí z bílých svahů.

Ohlédla se po domech s vánoční výzdobou. Moc pěkné. Kýčovití nafukovací Santové nejsou v Lakeview Terrace dovozeni, a to přímo z nařízení zdejšího osadního výboru.

Ale skromnost stranou – jejich dům ostatní hravě zastíní. Co se dekorací týče, Graham jí dal volnou ruku spolu s neomezeným rozpočtem, a ona obojí náležitě využila.

Jakmile se snese soumrak, rozsvítí se bílá světylka. Zdůrazní obrysy domu a rozzáří jedličky v květináčích na přední verandě, oživí vnitřek dvou věnců s červenými a stříbrnými stuhami, visících na dvojítech dveřích.

Obývacímu pokoji dominuje tři a půl metru vysoká jedle, opět s bílými světlými a stříbrnými a červenými ozdobami. Tentýž vánoční stromek stojí i v druhé obývací místnosti, drží se stejné barevnosti, jenže místo ozdob na něm visí sklenění andělíčci. Samozřejmě i zbytek je dokonalý a vkusný – krbové římsy i formální jídelní stůl.

Dekorace jsou každý rok nové. Není třeba je ukládat do krabic a skladovat, protože je možné se domluvit se specializovanou firmou, která přijede a po Vánocích všechno uklidí.

Nikdy nechápala, odkud se bere nadšení rodičů a Emily z prastarých skleněných koulí nebo odřených dřevěných Santů, což rok co rok patřilo k výzdobě starého domu. Štědrovečerní večeři samozřejmě pořádala Eliza – starouši se pak naštěstí vraceli do Savannah, kde tráví důchod.

Emily měli vždycky radši, blesklo jí hlavou, když si dálkovým ovladačem otvírala vrata garáže, o tom žádná.

Trhla sebou, když uviděla, že Grahamovo auto už je tady, a podívala se hodinky. Vydechla úlevou. Nepřijela pozdě, naopak je tu dřív.

Potěšilo ji to. Auto nejspíš přivezl někdo jiný. Zaparkovala vedle a posbírala tašky s nákupem.

Prošla šatnou, pověsila si kabát a složila šátek. Zula si kozačky a vklouzla do černých sandálů značky Prada, co nosila doma.

Když vešla do kuchyně, uviděla Grahama stát u pracovního ostrůvku. Stále měl na sobě oblek a kravatu.

„Jsi doma brzy!“ Postavila tašky na pult, kvapně přikročila k manželovi a zlehka ho políbila.

Lehounce voněl jako polibek Eau Sauvage – její oblíbenou vodou po holení.

„Kdes byla?“

„Přece na svátečním obědě s Mirandou a Jody, jak jsem ti říkala.“ Mávla rukou k výklenku, v němž visel kalendář s rozepsanými rodinnými aktivitami. „Potom jsme se šly trošku porozhlédnout po obchodech.“

Zatímco mluvila, zamířila k ledničce pro lahev minerálky Perrier. „Žasnu, kolik lidí ještě nakupuje na Vánoce. Včetně

Jody. „Z výrobníku ledu nasypala do sklenice pár kostek a přelila je perlivou vodou. „Upřímně, Grahame, Jody si nikdy neumí nic pořádně zor–“

„Vážně si myslíš, že mě zajímá Jody?“

Jeho hlas zněl klidně, vyrovnaně, skoro příjemně. Přesto nevěstil nic dobrého.

„Samozřejmě že ne, miláčku. Jenom tak plácám.“ Stále se usmívala, ale do očí se jí vkradla ostražitost. „Co kdyby sis sedl a odpočinul si? Doliji ti drink a pak –“

Zvedl křišťálovou skleničku a mrštil ji k jejím nohám. Cítila, jak se jí do kotníku zabodl střep. Pálilo to. I kvůli vylité skotské.

Baccarat, pomyslela si a dostavil se první závan horka.

„Dolij mi to!“ Už nebyl klidný ani vyrovnaný a do příjemnosti měl daleko. Útočil na ni slovy. „Celý den trávím s rukama v lidském těle, abych zachraňoval životy, a vrátím se do prázdného domu?“

„Mrzí mě to. Já –“

„Tebe to *mrzí*?“ Popadl ji za paži, zkroutil ji a přirazil zády k pultu. „Tebe *mrzí*, že ses neobtěžovala být doma? *Mrzí* tě, že jsi promrhala celý den a moje peníze za zbytečný oběd, nákupy a žvaněním s párem idiotských mrch, zatímco já jsem strávil šest hodin na operačním sále?“

Dech se jí začal zadržávat v plicích a srdce se rozbušilo. „Netušila jsem, že se vrátíš dřív. Kdybys mi zavolal, jela bych rovnou domů.“

„Teď se ti mám hlásit?“

Zbytek slov, která na ni vychrlil, sotva slyšela. *Nevděk, úcta, povinnost*. Znala ten pohled. Pohled anděla pomsty. Tmavě blond vlasy, dokonale ostříhané, hladký pohledný obličej brunátný vztekem. Hněv, který promění jasně modré oči v mrazivé, tak mrazivé.

Závan horka se proměnil v žárlivost.

„Je to v kalendáři!“ Hlas jí vystoupal do nepříjemných výšek. „Ráno jsem ti to připomínala.“

„Ty si myslíš, že mám čas kontrolovat tvůj směšný kalendář? Budeš doma, jakmile projdu dveřmi! Rozumíš mi?“ Znovu

s ní praštil o pult tak prudce, až jí zády prolétla bolest. „Mně vděčíš za všechno, co máš! Za tenhle dům, oblečení, co máš na sobě, za jídlo v břiše. Platím kuchařku i uklízečku, tak bys mi mohla být k dispozici, kdy řeknu! Kdy já řeknu! Zkrátka budeš doma, jen co vkročím do dveří a roztáhneš nohy, když tě budu chtít ošukat.“

Na důkaz svých slov se k ní přitiskl ztopořeným penisem.

Vrazila mu facku. Přestože věděla, co přijde. Možná právě proto mu jednu vrazila.

Chladný vztek se přetavil ve vroucí. Graham vycenil zuby a zavrčel.

Praštil ji pěstí do břicha.

Nikdy ji nebil do tváře.

Čtrnáctiletý Zane Bigelow žil tělem i duší pro baseball. A líbily se mu holky. Rád si prohlížel nahá děvčata. Naštěstí mu kamarád Micah ukázal, jak se dá obejít rodičovská kontrola počítače. Ale na žebříčku oblíbenosti baseball stále zůstával jedničkou.

Numero uno.

Zane byl na svůj věk vysoký, samá ruka samá noha. Toužil vypadnout ze školy. Nejlepší by bylo, kdyby ho objevil scout z Baltimore Orioles. Spokojil by se s kterýmkoliv týmem americké ligy, ale tohle byla první volba.

Totální *numero uno*.

Bude hrát na pozici shortstopa – úžasný Cal Ripken bude v té době už v penzi. Shortstop je hráč, který stojí mezi druhou a třetí metou a vrací míčky metařům. Kromě toho na třetí metě bude Železný muž Ripken.

Takhle by se daly ve stručnosti shrnout Zaneovy ambice, včetně přání vidět co nejdřív nahou holku naživo.

Nikdo na světě nemohl být šťastnější než on, když paní Carterová – Micahova máma – v rámci mamataxi rozvážela partu děcek ve svém SUV značky Lexus. Dokonce mu nevadilo, že mu k tomu zpívá Cher.

Auta ho zatím nezajímala a dával přednost rapu (i když doma si ho pouštět nemohl).

Ale navzdory Cher, sestře a jejím dvěma kamarádkám, hlasitě se těšícím na Vánoce, a Micahovi zabranému do hry na Game Boyi (k Vánocům si přeje nový, barevný), Zane poposkočil na stupnici štěstí k absolutnímu vrcholu.

Celých deset dní bez školy! Dokonce mu ani nevadilo, že bude muset lyžovat, což není zrovna jeho oblíbený sport. Nejvíce mu vadí, jak mu táta předhazuje úhledné obloučky, které předvádí jeho mladší sestra. Nic mu nemohlo pokazit náladu.

Deset dní bez matiky! Matiku nesnášel stejně jako špenátový salát, což znamená hodně.

Paní Carterová zastavila, aby vysadila z auta Cecile Marlborovou. Holky spustily obvyklý povyk, provázený přesouváním batohů.

Všechny se musely obejmout, protože jsou přece Vánoce.

Někdy se musí obejmout, protože je úterý nebo tak něco. Tohle Zane nikdy nepochopí.

Všichni si přáli veselé Vánoce, jenom Pete Greene se dočkal přání veselých svátků, protože je Žid.

Už jsme skoro doma, pomyslel si Zane. Sledoval, jak se za oknem míhají domy. Až dorazí, připraví si svačinu. A potom – žádné úkoly, žádná zatracená matika – se zavře ve svém pokoji a dopřeje si příjemnou hodinku her na PlayStationu.

Věděl, že Lois, která má po dobu zimních prázdnin trávených na horách volno. Než odejde, připraví lasagne. A její lasagne jsou božské.

Máma jen zapne troubu a ohřeje je. To zvládne.

A co je nejlepší, zítra přijedou ze Savannah děda s babičkou. Kéž by zůstali u nich a nenastěhovali se k tetě Emily! Ale měl v plánu hned zítra odpoledne dojet do starého domu u jezera na kole a chvíli se tam zdržet. Možná by mohl přemluvit Emily, aby upekla sušenky. Ze zkušenosti věděl, že přesvědčit ji nebude těžké.

A děda s babičkou přijdou na štědrovečerní večeři. Tu nebude muset máma ani ohřívat, přiveze ji cateringová služba.

Po večeři Britt zahraje na piano. Jemu brnkání na klavír nejde, za což ho táta pravidelně kritizuje. Ségra bude hrát a jim nezbude než zpívat.

Trapárna, totální trapárna, ale svým způsobem ji měl rád. Kromě toho dobře zpívá, takže v tomhle směru do něho nikdo rýpat nebude.

Když auto zastavilo před domem, Zane zatnul pěst a lehce jí bouchl do Micahovy.

„Užij si to, kámo.“

„Ty taky. Zatím!“

Zatímco se Britt a Chloe objímaly, jako by se neměly vidět minimálně rok, Zane vystoupil z auta. „Veselé Vánoce, Chloe. Veselé Vánoce, paní Carterová. Díky za svezení.“

„Veselé Vánoce, Zane. A není zač!“ Věnovala mu široký úsměv a podívala se mu do očí. Na mámu je vážně hezká.

„Děkuji vám, paní Carterová, a veselé Vánoce!“ Britt přání prakticky zazpívala. „Zavolám ti, Chloe!“

Zane si přehodil přes rameno popruh batohu a Britt vystoupila. „Proč jí budeš volat? Copak jste si ještě všechno neřekly? Celou cestu jste nezavřely pusy.“

„Máme hodně o čem mluvit.“

Britt, o více než půl hlavy menší než on, mu byla podobná. I ona měla tmavé vlasy – dlouhé skoro až do pasu a sepnuté sponkami v podobě sobů – a uhrančivě zelené oči. Obličej si stále zachovával dětskou kulatost, zatímco Zaneova tvář začínala nabírat ostré mužské rysy. Protože, jak říká Em, dospívá.

Ne že by se musel holit nebo tak, ačkoliv se denně pečlivě kontroluje.

A protože Britt byla jeho sestra, cítil povinnost ji trochu poškádlit. „Ale vždyť vy spolu doopravdy nemluvíte. Jenom vzdycháte a rozplýváte se nad Justinem Timberlakem.“ Hlasitě zamlaskal, jako když někoho líbá, a sestra zrudla.

Věděl, že Timberlake je její „tajná“ láska.

„Sklapni!“

„Ty sklapni!“

„Ty sklapni!“

Hádali se, dokud nedorazili k verandě, kde si vyměnili našťvaný pohled. Věděli, že kdyby na sebe dál štěkali, máma by je slyšela a schytali by nekonečné kázání.

Zane vytáhl klíč, protože otec nařídil, že dům zůstane zamčený, ať už je někdo doma nebo ne. Zaslechli to ve chvíli, kdy otevřeli dveře.

Britt se okamžitě přestala mračit. Vykulila oči a vyhrkly jí vyděšené slzy. Přitiskla si dlaně na uši.

„Běž nahoru!“ vyzval ji Zane. „Běž rovnou do svého pokoje a zůstaň tam.“

„Zase jí ubližuje, zase jí ubližuje.“

Místo aby se vydala do svého pokoje, Britt, stále s rukama na uších, se rozběhla dovnitř a mířila k obývacímu pokoji. „Přestaň!“ ječela. „Přestaň, přestaň, přestaň, přestaň!“

Zane uviděl na podlaze krev tam, kudy se matka pokoušela odplazit. Svetr měla roztržený a chyběla jí jedna bota.

„Padejte do svých pokojů!“ zařval Graham a popadl Elizu za vlasy. „Do toho vám nic není.“

Britt jenom ječela a ječela, dokonce i když se ji Zane pokusil odvléct pryč.

Viděl, jak otcovy oči plné nenávisti spočinuly na sestře, a zaplavil ho nový strach, který jako by v jeho nitru cosi spálil.

Nepřemýšlel. Nevěděl, co má v plánu udělat. Odstrčil sestru a postavil se mezi ni a otce – hubené dítě, které ještě potřebuje vyrůst. A poháněn tím zvláštním žárem v nitru zaútočil.

„Vypadni od ní, ty hajzle!“

Vrazil do Grahama a ten ucouvl o krok, spíše údivem než sílou úderu. „Vypadni odtud!“

Rána Zanea zasáhla jako blesk z čistého nebe, ani si nevšiml, že se blíží. Bylo mu čtrnáct a nikdy se pořádně nepoprál. Mezi kluky vystačil se strkáním a nadávkami. Nebylo to poprvé, kdy ho táta zmlátil. Někdy schytal ránu pěstí do břicha nebo do ledvin.

Tam, kde to nebylo vidět.

Tentokrát pěst zasáhla obličej. Něco mu explodovalo za očima a rázem viděl rozmazaně. Ucítil další dva údery, než

upadl, a ukrutná bolest přebila strach i zlost. Svět zešedl a tou šedí problikávaly hvězdičky.

V ústech cítil krev. Hlava mu třeštila sestřinými výkřiky. Potom omdlel.

Další věc, kterou si uvědomoval, byla ta, že si ho otec přehodil přes rameno a nesl ho do schodů. V uších mu zvonilo, přesto slyšel Britt, jak křičí, a máma jí říká, aby přestala.

Otec ho na postel nepoložil, nýbrž ho nevybíravě setřásl z ramene. Každý centimetr Zaneova těla zasténal čerstvou bolestí.

„Ještě jednou mě neposlechni a skončíš hůř než se zlomeným nosem a modřinou na oku. Jsi nula, rozumíš mi? Jsi nula, dokud ti neřeknu, že jsi to někam dotáhl. Všechno, co máš, včetně vzduchu v plicích, máš jenom díky mně!“

Naklonil se blíž, když mluvil. Hovořil uhlazeným a vyrovnaným tónem. Zane ho viděl dvakrát a nedokázal ani přikývnout. Začal se třást a šokem mu drkotaly zuby.

„Neopustíš tuhle místnost, dokud ti to nedovolím. Nebudeš s nikým mluvit. Nikomu nebudeš vyprávět, co se v naší rodině děje, nebo ti tenhle trest, ke kterému jsi mě donutil, bude připadat jako čajový dýchánek ve srovnání s tím, co tě čeká. Nikdo ti neuvěří, protože jsi nula. Zato já jsem někdo. Mohl bych tě ve spánku zabít a nikdo si toho ani nevšimne. Pamatuj si to, až tě příště napadne hrát si na drsnáka.“

Odešel a zavřel za sebou dveře.

Zane znovu omdlel. Bylo snazší ztratit vědomí, než čelit bolesti a přemýšlet o otcových slovech, která na něho dopadla jako další pěsti.

Když se probрал, světlo se změnilo. Nebyla tma, ale stmívalo se.

Nemohl dýchat nosem. Připadal mu ucpaný, jako by měl rýmu. Jako by chytil chřipku a hlava mu pukala bolestí a slzely oči.

Příšerně ho bolelo břicho.

Pokusil se posadit a místnost se s ním zatočila. Báł se, že se pozvrací.

Vtom zaslechl cvaknout kliku a znovu se roztřásl. Byl připravený prosit, smlouvat, škemrat..., cokoliv, jen když se na něho už nesespou otcovy pěsti.

Do pokoje vstoupila matka a rozsvítila. Světlo mu působilo další bolest, proto zavřel oči.

„Táta ti vzkazuje, že se máš umýt a potom si dát na obličej tenhle sáček s ledem.“

Její hlas zněl mrazivě a věcně a ubližoval mu skoro tak jako otcův.

„Mami – “

„Máš ležet s podloženou hlavou a postel smíš opustit jenom tehdy, když budeš potřebovat na záchod. Jak vidíš, otec odnesl počítač, PlayStation a televizi. Všechny věci, které ti velkoryse věnoval. Nikomu se neukážeš a nebudeš s nikým mluvit kromě táty a mě. Nebudeš se účastnit štedrovečerní večeře ani oslav Božího hodu.“

„Ale – “

„Máš chřipku.“

Pátral v jejím obličejí po sebemenší stopě lítosti nebo vděčnosti. Po nějakém pocitu. „Snažil jsem se ho zastavit, protože ti ubližoval. Myslel jsem, že ublíží Britt. Myslel jsem, že...“

„O nic jsem se tě neprosila a žádnou pomoc jsem nepotřebovala.“ Odsekávala jednotlivá slova jako kusy ledu. Rozbolelo ho na hrudi. „Co je mezi mnou a tvým otcem je mezi mnou a tvým otcem. Máš dva dny na to, abys popřemýšlel o svém postavení v téhle rodině a přišel na to, jak si vysloužit zpátky předchozí privilegia.“

Otočila se ke dveřím. „Udělej, co jsem ti řekla.“

Když odešla a Zane osaměl, přinutil se zvednout. Musel zavřít oči, protože se mu točila hlava, a zhluboka dýchat. Postavil se na roztřesené nohy a odklopýtal do koupelny. Zvracel a málem znovu omdlel.

Jakmile se mu podařilo získat rovnováhu, zahleděl se na svůj obraz v zrcadle nad umyvadlem.

Nevypadá to jako můj obličej, pomyslel si. Cítil zvláštní odstup. Pusu měl napuchlou a spodní ret roztržený. Bože, nos vy-

padá jako červená bambule. Kolem očí má černé modřiny a na jedno sotva vidí, jak je oteklé. Všude je zaschlá krev.

Zvedl ruku a prsty se dotkl nosu. Ukrutně to bolelo. Protože se mu pořád motala hlava a on se bál vlézt do sprchy, pokusil se smýt krev žínkou. Musel zatnout zuby a jednou rukou se opírat o umyvadlo, aby se udržel zpříma. Avšak strach z nesplnění rozkazu byl silnější než bolest.

Plakal a nestyděl se za to. Stejně ho nikdo neviděl. Všem byl ukradený.

Došoural se zpátky k lůžku a vydechl bolestí, když si sedl, aby si zul boty a svlékl džíny. Každou minutu nebo dvě se musel zastavit, popadnout dech a počkat, až ho přejde nevolnost.

Zalezl si do postele v boxerkách a mikině, vzal si pytlík s ledem, který mu zde nechala matka, a opatrně si ho přiložil k nosu.

Jenže to tak strašně bolelo, že si ho přesunul na oko. A konečně se dočkal mírné úlevy.

Ležel potmě a plánoval. Uteče. Jakmile se dá do kupy, nape si do batohu nějaké oblečení. Nemá moc peněz, protože všechny končí u otce, ale pár babek si schoval do ponožek. Jeho úspory na videohry.

Může jet stopem... Vzrušující myšlenka! Třeba do New Yorku. Vypadne z tohoto domu, kde všechno vypadá tak čistě, a přesto se tu ukrývají špinavá tajemství.

Najde si práci. To by šlo. Už žádná škola, pomyslel si, zatímco ho opět obcházely mráкотy. A to už je něco.

Probudilo ho cvaknutí kliky. Předstíral, že spí, ale kroky nepatřily otci ani matce. Otevřel oči ve chvíli, kdy mu Britt zasajnovala do obličeje malou růžovou baterkou.

„Ne!“

„Pššt!“ špitla varovně. „Nechci rozsvítit – co kdyby se probudili?“ Sedla si na kraj postele a pohládila ho po paži. „Přinesla jsem ti sendvič s arašídovým máslem a džemem. Lasagne jsem vzít nemohla, protože by na to přišli. Potřebuješ jíst.“

„Bolí mě břicho, Britt.“

„Tak jenom trochu. Zkus to.“

„Radši už běž. Kdyby tě tady chytili –“

„Spí. Vím to jistě. Zůstanu s tebou. Zůstanu s tebou, dokud něco nesníš. Je mi to líto, Zane.“

„Nebreč.“

„Ty brečíš.“

Nechal slzy stékat, protože neměl sílu je zastavit.

Britt popotáhla nosem a otřela si slzy. Pohladila ho po ruce.

„Taky jsem přinesla mléko. Nevšimnou si, že trochu ubylo. Všechno jsem po sobě uklidila. Až ho vypiješ, opláchnu sklenici.“

Šeptali, byli na to zvyklí. Ale Britt začal váznout hlas.

„Strašně tě zmlátil, Zane. Bušil do tebe a bušil, a když jsi ležel na zemi, kopal tě do břicha. Myslela jsem, že jsi mrtvý.“

Položila mu hlavu na hrud' a roztrásla se jí ramena. Hladil ji po vlasech.

„Ublížil ti?“

„Ne. Stiskl mi paže a třásl se mnou. Řval na mě, abych zmlkla, tak jsem ho poslechla. Bála jsem se ceknout.“

„To bylo dobře. Udělala jsi správnou věc.“

„Správnou věc jsi udělal ty.“ Z jejího šepotu zazníval pláč.

„Snažil ses udělat správnou věc. Ona se nepokusila ho zastavit, aby ti neublížoval. Neřekla mu jediné slovo. A když přestal řídit, poručil jí, aby z podlahy setřela krev. Taky měla zamést střepy z rozbité skleničky, všechno vzorně uklidit, dát se do pořádku a postarat se, aby v šest byla na stole večeře.“

Britt zvedla sendvič úhledně rozkrojený na dva kusy. V tom okamžiku ji Zane miloval tak moc, až ho zabolelo srdce.

Vzal si sendvič, opatrně si ukousl a zjistil, že žaludek se mu již nezvedá.

„Emily a dědovi s babičkou musíme namluvit, že jsi nemocný. Chytil jsi chřipku... nějakou strašně nakažlivou. Musíš odpočívat a táta se o tebe stará. Nepustí je k tobě. Až budeme na dovolené, máme říkat, že jsi spadl z kola. Tohle nám táta nařizoval při večeři. Musela jsem jíst, aby nezačal znovu řídit. Potom jsem se nahoře pozvracela.“

Zane si znovu ukousl a potmě nahmatl její ruku. „Vím, jak ti je.“

„Až se vrátíme, budeme tvrdit, že jsi měl nehodu na lyžích. Upadl jsi – a táta se o tebe postaral.“

„Jo.“ Z jediného slova číselá hořkost a sílila. „Postaral se o mě.“

„Zase ti ublíží, když se mu nepodvolíme. Možná dopadneš mnohem hůř. Nechci, aby ti ubližoval, Zane. Snažil ses ho zadržet, aby přestal bít mámu. I mě jsi chránil. Báł ses, že mě uhodí. Taky jsem se toho bála.“

Cítil, jak se pohnula. V mdlém světle baterky položené na posteli spatřil, že se otočila a zahleděla se z okna. „Hádám, že to jednou udělá.“

„Ne, ne, neudělá.“ Z bolesti se zrodila zuřivost. „Nedáš mu k tomu jediný důvod. A já taky ne.“

„On žádný důvod nepotřebuje. Nemusíš být dospělý, abys to pochopil.“ Ačkoliv její hlas dospěle zněl, z očí vytryskla čerstvá dávka slz. „Podle mě jim na nás nezáleží. Kdyby nás miloval, nemohl by nás bít a nutit ke lži. Kdyby nás máma měla ráda, nemohla by něco takového připustit. Nemilují nás.“

Myslel si totéž. Věděl to jistě. Poznal to ve chvíli, kdy za ním přišla matka, podívala se na něho a její pohled byl dočista prázdný. „Máme jeden druhého.“

Ve chvíli, kdy vedle něho sestra seděla a hlídala, aby se najeďl, pochopil, že nemůže utéct a Britt tu nechat. Musí zůstat. Musí zesílit. Zesílit natolik, aby dokázal rány vrátit.

Ne proto, aby ochraňoval matku, ale sestru.

KAPITOLA 2

Na Štědrý den zbývala Emily Walkerové na seznamu spousta věcí, které musela udělat. Vždycky si sepisovala seznamy a vypracovávala si časový rozvrh. A pochopitelně splnit každou položku na seznamu vždycky trvalo déle, než předpokládala.

Pokaždé.

A další vlastnost takových seznamů? Vtírají se na něj další a další položky, s nimiž nepočítala, a nárokují si její čas.

Jako například dnes. Naposled zkontrolovala celý dům, uvařila tátovy oblíbené nadívané kotlety, připravila gratinované brambory na slavnostní večeři a dopřála si pletovou masku. Už ji moc potřebovala. Nato odjela do Asheville, aby na letišti vyzvedla rodiče. Ještě zaskočila do marketu pro slepici na polévku.

Chudáček Zane chytil ošklivou chřipku, proto se rozhodla, že mu uvaří silný vývar a odveze ho sestře, žijící na druhé straně jezera.

Což znamená, že navrch musí být hodná a milá na Elizu.

A aby to bylo ještě horší, musela být na Elizu hodná a milá i potom, co sestra rozhodla, že se rodinná štědrovečerní večeře bude konat ve starém domě.

„S ničím si nedělej starosti,“ prohlásila Eliza. „Už jsem zavolala cateringové službě a změnila jsem místo konání.“ Emily se oblékala do čistých šatů.

Místo konání, prokristapána!

A kdo si u všech svatých najímá cateringovou službu, aby dovezla sváteční rodinnou večeři?

Eliza Nafrněná Walkerová Bigelowová.